

ע ל א ח י נ ו ה ג ד ו ל

זקוף, גא, צעד בתוכנו, האדם חיפה, השלם, היהודי בן-החורין. דמות קודמת, מאצילה מהודת, משורר גדול.

אכן מעל לכל — דמות המשרר רר האוניברסאלי, לא לכד ביצירתו הנושרת גשרי זהב עם ספרות תבל לכל רוחב מעינותיה ושפת עת צורתיה, אלא ב"עצם היותו" — "אהוב האלים", אהוב הבריות, אהוב הברואות.

נאצל וגא פסע ועבר אל מהיו הנצה, ועם כל עוצם הכאב היה איר זה נוהם בסתר, כי כך במלוא סומתו הלך מאתנו. *

האהבה הרבה אליו פרצה ממעמך פים מאן ידענו מחלתו. כמה הרד די הלככות לשלומנו. בכל כקום ביר גום ומסיבה, באשר נזדמן, שם היה הוא, בגלוי ובסתר, מרכז, אליו פנתה כל עין באהבה, נפנה כל לב בהרדה.

אכן ידענו את גורל הפקודה — אך דמותו הזקופה, הילוכו המאושש נטעו תקוה ואמונה בנצחון רצון החיים החזק.

וזה החפץ בחיים ארוכים עבורו שרהשו אלפים ורבבות, זה אדיר רצון האומה לאמצו בזרועות החרים. כמה וכמה פלאות הולל זה חפץ החיים באנוש — והנה הכוב גם הוא.

נאצל התהלך בתוכנו, משפחת הסופרים, משכמו ומעלה, מרהו ומעלה, אך תמיד בתוכנו — וגם בלכתו קרן אור פניו אלינו — "עם אחי הסופרים"

אם ביאליק עוד בהתהלכו לפני סנדלי סבא, נכד בין נכדים, סכר הלמן התואר, אבא (כתוארו הממד צה של שופמן), הנה טשרניחובסקי עם כל הוד דמיתו הקלאסית האריסטוֹקראטית, גם במלכותה השובה הית

תמיד — האה הגדול במשפחת הסופרים.

*

האציל באצילים, התמים בתמידים, הצעיר בצעירים ו—שר השירה. כולו היה קרוץ מאותו התומר היקר הבראשיתי והנצחי של המד שורר. כל עצמו עולה בסערת החרים, בלחט עלומי נצה, אציל וגא, עולו ותמים כילד, כן, גם בזה היה קלאסי, היה אות ומופת, נפלה סכר לנו, דגל וגם לכולנו.

משורר "טוטאלו", לפי הו'ארגון המודרני, אשר על כן העם והגודל לא אבו לראותו בשום איצטלה אחרת — דבר שציערו לא מעט — אלא כזיר וקודש כולו לכהונה גדולת —

שר השירה

יותר מכל משוררי הדור נתקבלה תפילתו לשיבת "תור השירים, גול עולמים, ימות ילד, ולד תמים". הלא הוא שהשיב לנו את תור השירים, שחיוק את האמונה, "כי לא תמות בת השיר, לא תמות לעדי לפי עד".

אכן הוא ידע גם "שעה של קד" רות", את שירת האלגיה הנוקבת, אך מעל לכל ועד סוף ימיו עלתה תרועת הגיל של עלומי נצה, של כיבוש המנצח. ניצב על מעינות הברואה לא שאל לחידת המות אלא תהה על "חידת החיים לעד לא תיפתר".

באהד קדמון פרץ מיניטו הסכור לפסיקה ונאהו כבסבך בעץ החיים הידוק, שר עם איתנו הטבע ושד עליהם בצהלת "היוד", בקריאת "הן" גדול לכל יפה ורענן. והכל במין צבעוניות לוחטת, באיזה ישפע הוא לא ידע צמצום, לא ידע דקדוקי-עניות, הכל ניתן במלוא החופן, במלוא הלב. המון המוריו שלט בסולם צליליו. בנשימת רחבת

אפית שורר אף את הדקה בהמית לנו, גם את "הבמיתה הגדולה השיר תקה לעד", "את הענוגים בשירי הליריקה האחרונים (לאכטיס די מיתיד", "בוכים התנים", "יום זה יום ילד בו שיר").

כך, ברהבות, בפשטות גאונית שר לגבורה וליופי בחיים, לזהב הפד ריחה והיצירה, שר את "שירת העי בודה הקיימת לעד", את שירת המר לדת בבנינה.

אכן הוא האמין בבוהן של האהד בה והעבודה לתחיית עם, לגאולת אדם:

"כי ציון במעדר תיפדה ושדיה בעבודה", — "אשר כך לא נטע אילן — הוא לא אהב אותך, ארצו". *

עם כל החירות וזן הנעורים שבי מנעו עם חברים-לעט ועם צעירים בפרט, חרו תמיד נשמר מרחק הכי בוד וחוקר כלפיו — אולי יותר מאשר כלפי ביאליק — האב הרח" מן והקפדן לכשירצה.

היה זה אותו הריסטנ'ו לגבי האה הגדול, שעם כל קירבתו ישמור תמיד על החומים חוויות וסודות שלו — שאליהם לא יקרבו הקטר נים, לא ישינו.

והנה באה המהיצה נוראת ההוד, מבשרת הפץ.

נאצל שבעתיים, ומוזכך בדווי, קורן בנוו רחוק, שאין עוד לצל שליטה עליו, פסע עתה כמקודם בעות, מבלי שתשיח קומתו כלשהו. כמה כמה הלב לפראתו, איד ביקש לתרום למחיצת הכבוד והיראה, לבוא לבסודו אך גאון כבודו עיכב. ורק בפסעו את צעדו האחרון למחוז התעלומה הנצחי הפך הוא אלינו פניו באהבה:

— — "עם אחי הסופרים", אחינו הגדול, מרדכי עובדיהו